

— ostateczne rozstrzygnięcie sporu przez stwierdzenie braku podobieństwa między spornymi znakami, a w rezultacie stwierdzenie braku prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i dopuszczenie do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 2 789 576 „Dominio de la Vega” dla klasy 33 z uwagi na brak zastosowania podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94, obecnie rozporządzenie nr 207/2009;

— w razie konieczności i posiłkowo przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich celem rozstrzygnięcia zgodnie z wiążącymi wskazówkami Trybunału Sprawiedliwości;

— obciążenie OHIM i interwenienta kosztami postępowania poniesionymi zarówno w związku z postępowaniem w niniejszej instancji, jak i w związku z postępowaniem przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

1) Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 2 lit. a) ppkt i) i ii) wcześniejszego rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾ i obecnego rozporządzenia (WE) nr 207/2009⁽²⁾. Wcześniejszy znak towarowy, na który powołano się w sprzeciwie, jest wspólnotowym znakiem towarowym. W zaskarżonym orzeczeniu popełniono błąd co do prawa, pomijając wspólnotowy charakter tego znaku. W rezultacie błędnie i niezgodnie z przepisami znajdującego w tym przypadku zastosowanie rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego określono krąg odbiorców właściwy dla oceny występowania w przypadku kolidujących ze sobą znaków prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

2) Błąd co do prawa popełniony przy ocenie i w związku z niedopuszczeniem przedstawionej dokumentacji, w wyniku czego dokonano błędnej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd hiszpańskiego konsumenta. Sąd wypaczył dowody wykazujące współistnienie rozpatrywanych znaków w Hiszpanii. Ten błąd co do prawa doprowadził do naruszenia art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, obecnie rozporządzenia nr 207/2009.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona) (Dz.U. L 78, s. 1)

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 4 września 2009 r. w sprawie T-174/06 Inalca SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 20 listopada 2009 r. przez Inalca SpA — Industria Alimentari Carni e Cremonini SpA

(Sprawa C-460/09 P)

(2010/C 24/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Inalca SpA — Industria Alimentari Carni e Cremonini SpA (przedstawiciele: F. Sciandone i C. D'Andria, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji w świetle wskazań Trybunału,

— zasądzenie od Komisji kosztów niniejszego postępowania oraz postępowania w sprawie T-174/06.

Zarzuty i główne argumenty

A. W przedmiocie rozróżnienia kryterium procesowego dotyczącego początku biegu terminu przedawnienia oraz badania wystąpienia przesłanek odpowiedzialności: i) sprzeczności uzasadnienia oraz ii) naruszenia orzecznictwa wspólnotowego.

Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest oczywiście wewnętrznie sprzeczne w części, w której z jednej strony powołuje się na utrwalone orzecznictwo wspólnotowe, w świetle, którego termin przedawnienia roszczenia w zakresie odpowiedzialności pozaumownej Wspólnoty rozpoczyna swój bieg wyłącznie z chwilą spełnienia wszystkich przesłanek obowiązku naprawienia szkody, a w szczególności gdy podlegająca naprawie szkoda uległa konkretyzacji, a z drugiej strony odrzuca argument skarżących, w świetle którego szkodliwe skutki spornego pisma konkretyzują się wyłącznie z chwilą podjęcia decyzji Komisji z dnia 3 października 2006 r.⁽¹⁾

Sąd naruszył ponadto orzecznictwo wspólnotowe ustalając początek biegu okresu przedawnienia poprzez odniesienie do materialnych szkód poniesionych przez skarżące.

B. W przedmiocie upływu terminu na przedstawienie żądań w zakresie wydatków na usługi prawne i wydatków osobistych: i) sprzeczność i oczywisty brak logiki uzasadnienia oraz ii) naruszenie orzecznictwa wspólnotowego.

Uzasadnienie zaskarżonego postanowienia jest oczywiście wewnętrznie sprzeczne w zakresie w jakim Sąd wskazał po pierwsze ogólną zasadę w dziedzinie szkody o charakterze ciągłym, by następnie nie zastosować tej zasady w zakresie ustalenia charakteru (chwilowego lub nie) kosztów usług prawnych i kosztów osobistych. Postanowienie to jest dotknięte oczywistym brakiem logiki w zakresie w jakim Sąd z jednej strony uznał ciągły charakter wydatków poniesionych na ustanowienie polis ubezpieczeniowych gwarantujących wypłatę, a z drugiej strony wyłączył ciągły charakter kosztów usług prawnych, które powtarzały się w toku poszczególnych lat, wraz z wszczęciem poszczególnych postępowań w następstwie dochodzenia OLAF.

Sąd pozostaje ponadto w sprzeczności ze swym orzecznictwem, w którym w ciągu lat uznał nie tymczasowy charakter świadczeń doradztwa prawnego.

C. W przedmiocie niedopuszczalności wniosku o naprawienie szkody w zakresie utraconych korzyści: zniekształcenie argumentacji i naruszenie § 44 ust. 1 lit. c) regulaminu Sądu

Sąd naruszył § 44 ust. 1 lit. c) regulaminu Sądu oraz zniekształcił argumenty skarżących nie uwzględniając szeregu przedstawionych w skardze elementów dowodowych oraz stwierdzając, że wnioskowi w zakresie naprawienia szkody poniesionej przez skarżące w postaci utraconych korzyści brak jest koniecznych uszczegółowień.

D. W przedmiocie krzywdy moralnej: naruszenie orzecznictwa i oczywisty brak logiki uzasadnienia

Przyznając doznanej krzywdzie charakter chwilowy a nie ciągły Sąd nie uwzględniając szczególnych cech krzywdy moralnej w oczywisty sposób naruszył orzecznictwo wspólnotowe. Zaskarżone postanowienie jest ponadto dotknięte oczywistym brakiem logiki w zakresie w jakim Sąd w celu uzasadnienia braku ciągłego charakteru krzywdy moralnej opiera się na orzecznictwie dotyczącym wyłącznie szkody materialnej.

E. W przedmiocie krzywdy moralnej: naruszenie § 44 ust. 1 lit. c) regulaminu Sądu, naruszenie orzecznictwa w zakresie krzywdy moralnej i oczywisty brak logiki uzasadnienia.

Sąd naruszył § 44 ust. 1 lit. c) regulaminu uznając, że wniosek o naprawienie krzywdy moralnej jest niedopuszczalny z braku niezbędnych uszczegółowień, w zakresie w jaki skarżące nie ograniczyły się do ogólnego podniesienia szkody niemajątkowej, lecz przedstawiły Sądowi szereg dowodów, które jednakże zostały całkowicie pominięte.

Sąd naruszył ponadto mające zastosowanie orzecznictwo dotyczące naprawienia krzywdy moralnej, które dla ustalenia szkody posługiwało się parametrami, które ze względu na swój charakter są trudne do „wyliczenia” lub dowiedzenia.

Sąd naruszył ponadto prawo poprzez oczywisty brak logiki uzasadnienia w zakresie w jakim uzasadniając brak doprecyzowania wniosku o zadośćuczynienie oparł się na orzecznictwie dotyczącym wyłącznie szkód majątkowych.

F. Naruszenie prawa w zakresie przesłanki związku przyczynowego

Sąd naruszył prawo stwierdzając brak bezpośredniego związku przyczynowego pomiędzy przekazaniem władzom włoski pisma z dnia 6 lipca 1998 r., które było podstawą pisma w zakresie zwrotu władz włoskich do skarżących, a szkodą przez nie poniesioną i opłaceniem polis ubezpieczeniowych ustanowionych w celu zawieszenia natychmiastowej spłaty spornych kwot.

G. Naruszenie zasady rozsądnego okresu trwania postępowania: uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz ii) usunięcie uchybienia w zakresie wniosku odszkodowawczego

Sąd naruszył ogólną zasadę prawa wspólnotowego w zakresie rozsądnego okresu trwania postępowania, ustanowioną m.in. w art. 6 akapit pierwszy Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Decyzja Komisji 2006/678/WE z dnia 3 października 2006 r. w sprawie działań finansowych, które w pewnych przypadkach popełnienia nieprawidłowości przez podmioty gospodarcze należy podjąć w ramach rozliczania wydatków finansowanych przez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (Dz.U. L 278, s. 24)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 25 listopada 2009 r. — Stichting de Thuiskopie przeciwko Mijndert van der Lee i in.

(Sprawa C-462/09)

(2010/C 24/66)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stichting de Thuiskopie

Strona pozwana: Mijndert van der Lee, Hananja van der Lee, Opus Supplies Deutschland GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa 2001/29/WE (¹), w szczególności w art. 5 ust. 2 lit. b i ust. 5, zawiera wskazówki pozwalające odpowiedzieć na pytanie, kto w prawie krajowym jest dłużnikiem z tytułu „godziwej rekompensaty” w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. b)? Jeśli tak, to jakie?
- 2) Czy w przypadku sprzedaży wysyłkowej, w ramach której kupujący ma siedzibę w innym państwie członkowskim aniżeli sprzedawca, art. 5 ust. 5 dyrektywy zobowiązuje do tak szerokiej wykładni prawa krajowego, aby dokonujący sprzedaży zawodowo dłużnik był zobowiązany do uisz-

czenia „godziwej rekompensaty” w rozumieniu art. 5 ust. 2 lit. b) przynajmniej w jednym z państw członkowskich związanych ze sprzedażą wysyłkową?

(¹) Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10)

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 9 września 2009 r. w sprawie T-369/06, Holland Malt BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 25 listopada 2009 r. przez Holland Malt BV

(Sprawa C-464/09 P)

(2010/C 24/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Holland Malt BV (przedstawiciele: O.W. Brouwer, A.C.E. Stoffer i P. Schepens, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie żąda, aby Trybunał:

— uchylił pkt 168–180 wyroku Sądu Pierwszej Instancji;

— przekazał sprawę do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji lub stwierdził nieważność decyzji Komisji oraz

— obciążył Komisję kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie dotyczy wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 9 września 2009 r. w sprawie T-369/06 Holland Malt BV przeciwko Komisji (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), oddalającego skargę Holland Malt BV na decyzję Komisji stwierdzającą, że subwencja przyznana warunkowo na rzecz wnoszącej odwołanie stanowi pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem. Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji naruszył prawo i popełnił błąd proceduralny, oddalając skargę wniesioną przez Holland Malt. Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty: